

Sygn. akt II K 382/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Mariusz Galas

Protokolant: Alina Sondej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13.10.2015 r., 27.11.2015 r., 12.01.2016 r.

sprawy:

B. B. (1) z d. B., córki B. i S. z d. C.,

ur. (...) w S.,

oskarżonej o to, że:

w bliżej nieokreślonym miejscu, w okresie pomiędzy majem 2014 r. a ujawnionym w dniu 4 października 2014 r. w D. przy ul. (...), podrobiła dokumenty w postaci „wypowiedzenia umowy podnajmu” oraz „podwyżka czynszu” w celu użycia ich za autentyczne w ten sposób, że na „wypowiedzeniu umowy podnajmu” podrobiła datę, natomiast na „podwyżce czynszu” dokonała zeskanowania podpisu pokrzywdzonej z dokumentu wypowiedzenia i tym samym pozbawiła J. P. (1) zwrotu kaucji w kwocie 5.000 zł,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

1 uznaje oskarżoną B. B. (1) za winną tego, że w dniu 24 września 2014 r. w K., w korespondencji przesłanej do podnajemcy J. P. (1), użyła jako autentyczne:

- podrobiony dokument w postaci oświadczenia o podwyższeniu wysokości czynszu za podnajem lokalu datowany na dzień 15.12.2012 r., na którym wydrukowano komputerowo zeskanowany podpis J. P. (1), którego ta nie złożyła na tym dokumencie,

- przerobiony dokument w postaci oświadczenia J. P. (1) o wypowiedzeniu umowy podnajmu sporządzony faktycznie w K. w maju 2014 r. przez J. P. (1), na którym oskarżona B. B. (1) w celu użycia za autentyczny naniosła w treści dokumentu zapis „K. dn. 15.12.2012 r.”,

co stanowi występki z art. 270 § 1 kk i za to na mocy art. 270 § 1 kk wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 100 /stu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 /dwudziestu/ złotych;

2 na mocy art. 44 § 1 kk orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci sfalszowanych dokumentów oznaczonych jako „wypowiedzenie umowy podnajmu” „podwyżka czynszu” /k.54 i 55/;

3 na mocy art. 230 § 2 kpk orzeka o zwrocie na rzecz J. P. (1) dowodów rzeczowych w postaci: oryginału rachunku nr (...) za najem lokalu /k.232/ dokumentu potwierdzenia przekazania pomieszczenia /k.56/ oraz

korespondencji skierowanej do J. P. (1) w dniu 24.09.2014r. /k.112-113/;

4 na mocy art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki w wysokości 926 zł /dziewięćset dwadzieścia sześć złotych/ złotych i opłatę w wysokości 200 /

dwieście/ złotych oraz na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. P. (1) wydatki w wysokości 588 zł /pięćset osiemdziesiąt osiem złotych/.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1.06.2012 r. J. P. (1) jako podnajmująca zawarła umowę podnajmu części lokalu użytkowego położonego w K. przy ul. (...) na czas do dnia 30.05.2014 r. z głównym najemcą tego lokalu – oskarżoną B. B. (1) /k.5-6/. W tej umowie czynsz za podnajem określono zasadniczo na kwotę 1000 zł miesięcznie, nadto zawarto umowne ustalenie, że w przypadku wypowiedzenia umowy przez podnajemcę w czasie jej trwania jest on zobowiązany do uiszczenia kary umownej w wysokości wszystkich rat czynszu pozostałych do końca okresu umowy na do /k.5 v/.

J. P. (1) uiszcza oskarżonej B. B. (1) zgodnie z § 6 pkt 6 umowy podnajmu /k.6/ kaucję na zabezpieczenie roszczeń z umowy podnajmu w wysokości 5000 zł /k.13 i 218-220, 2-3, 111, 225/.

W wymienionym okresie czasu trwania umowy podnajmu czynsz za podnajem był określony w umowie na kwotę 1000 zł miesięcznie, za wyjątkiem okresu od czerwca do sierpnia 2012r. /tak § 6 umowy podnajmu k. 5-6/ i w takiej wysokości tj. 1000 zł co miesiąc (poza okresem od czerwca do sierpnia 2012r.) J. P. (1) otrzymywała od oskarżonej B. B. (1) fakturę do zapłacenia na jej rzecz /k.232 i 218-220/ /por. k.14-37/.

Na początku maja 2014 r. J. P. (1) złożyła oskarżonej B. B. (1) wypowiedzenie tej umowy w formie pisemnej sporządzone przez nią odręcznie w jednym egzemplarzu /k.218-220/. Faktycznie złożone i przekazane oskarżonej wypowiedzenie nosiło częściowo treść wypisaną przez J. P. jak w dokumencie na karcie 54 akt, za wyjątkiem dopisanych przez oskarżoną: nagłówka tego dokumentu o treści „K. dn. 15.12.2012r.” naniesionego odręcznie przez oskarżoną B. B. (1) do czego się przyznała /k.217/ oraz za wyjątkiem pozostałych zapisów uczynionych przez oskarżoną w formie pieczęci jej salonu fryzjersko-kosmetycznego oraz zapisu pod dokumentem o treści „przyjmuję do wiadomości 15.12.2012 r. B. B. (1)” .

W dniu 28.05.2014 r. J. P. (1) doprowadziła do opróżnienia podnajmowanego lokalu i formalnie zdała go oskarżonej B. B. (1). B. B. (1) pisemnie oświadczyła, że przyjmuje podnajmowany lokal z powrotem w stanie niepogorszonym /k. 56 (kopia k.9) i 218-220/. Okoliczność ta implikowała następnie konieczność rozliczenia lub zwrotu pobranej kaucji za lokal w wysokości 5000 zł.

Oskarżona B. B. (1) w dniu 24 września 2014 r. w K., w korespondencji przesłanej do podnajemcy J. P. (1) /k.112-113/, w odpowiedzi na jej pismo z dnia 5.09.2014 r. dotyczące rozliczenia i zwrotu kaucji użyła jako autentyczne:

- podrobiony dokument w postaci oświadczenia o podwyższeniu wysokości czynszu za podnajem lokalu datowany na dzień 15.12.2012 r., na którym wydrukowano komputerowo zeskanowany podpis J. P. (1), którego ta nie złożyła na tym dokumencie /k. 55 – kopia parafowana (kopia k.10)/,

- przerobiony dokument w postaci oświadczenia J. P. (1) o wypowiedzeniu umowy podnajmu sporządzony faktycznie w K. w maju 2014 r. przez J. P. (1), na którym oskarżona B. B. (1) w celu użycia za autentyczny naniosła w treści dokumentu zapis „K. dn. 15.12.2012 r.” /k. 54-kopia parafowana (kopia k.11)/.

Jednocześnie w piśmie z dnia 24 września 2014 r. /k.112-113/ w odpowiedzi na wezwania pokrzywdzonej do rozliczenia kaucji /k.7/ oskarżona B. B. (1) oświadczyła, że miała w dniu 15.12.2012r. podwyższyć kwotę czynszu do 1300 zł miesięcznie co przyjąć do wiadomości miała J. P. (1) /k.112/, co istotne w piśmie tym oskarżona podała /k.113/, że przesyła J. P. (1) m.in. jako załącznik kopię wypowiedzenia umowy podnajmu /k.54/, której oryginał miał znajdować się wówczas u oskarżonej B. B. (1) cytując dosłownie „u mnie jest oryginał” a nadto dokument „podwyżki czynszu” obydwa parafowane /k.55/ /tak k.113/.

J. P. (1) po przesłaniu jej przez oskarżoną sfalszowanych dokumentów: podrobionego dokumentu „podwyżki czynszu” datowanej na dzień 15.12.2012 r., na którym wydrukowano komputerowo zeskanowany podpis J. P. (1), którego ta nie złożyła na tym dokumencie /k. 55 – kopia parafowana (kopia k.10)/, a nadto przerobionego dokumentu w postaci oświadczenia J. P. (1) o wypowiedzeniu umowy podnajmu, który sporządzony był faktycznie w K. w maju 2014 r. przez J. P. (1), na którym oskarżona B. B. (1) w celu użycia za autentyczny naniosiła odręcznie, pierwotnie nie istniejący w treści dokumentu zapis „K. dn. 15.12.2012 r.” /k. 54-kopia parafowana (kopia k.11)/ o fałszerstwie i posłużeniu się tymi dokumentami zawiadomiła policję /k.2-3/.

Nie ustalono kto i kiedy podrobił dokument w postaci oświadczenia o podwyższeniu wysokości czynszu za podnajem lokalu datowany na dzień 15.12.2012 r., na którym wydrukowano komputerowo zeskanowany podpis J. P. (1), którego ta nie złożyła na tym dokumencie. Na fakt nałożenia w dokumencie zeskanowanego podpisu wskazuje wiarygodnie opinia biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów mgr inż. D. A. (1) /k.73-109/.

Fakty sfalszowania dwóch wymienionych dokumentów potwierdziła w zeznaniach J. P. (1) /k. 218-220, 2-3, 111, 225/. Do faktycznego naniesienia przytoczonych zapisów na dokumencie wypowiedzenia umowy podnajmu przyznała się oskarżona B. B. (1) /k.217/, choć odmiennie opisała okoliczności i powód tych zapisów.

Oskarżona B. B. (1), jest przedsiębiorcą uzyskującym dochód miesięczny do 2.000 do 3.000 zł /k.215/, nie była karana /k.231/.

Stan faktyczny ustalono na podstawie wyżej wskazanych dowodów, w szczególności dokumentów /k.54, 55, 56 (kopie k.9-11), korespondencji /k.112-113 oraz k. 7/, rachunku /k.232/, potwierdzeń przelewu środków na rachunek /k.13-37/, umowy podnajmu /k.5-6/ opinii biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów mgr inż. D. A. (1) /k.73-109 ujawniona k.233/, danych o karalności Krajowego Rejestru Karnego /k.231/ oraz zeznań świadka J. P. (1) /k. 218-220, 2-3, 111, 225/, nadto w niewielkim zakresie wyjaśnień B. B. (1).

Oskarżona B. B. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu /k.215-217, 220 i 126/. Wyjaśniła, że zawarła z J. P. (1) umowę podnajmu lokalu użytkowego, potwierdziła, że czynsz za podnajem, poza pierwszymi miesiącami określono na kwotę 1000 zł. Wskazała, że w grudniu 2012 r. miała podwyższyć czynsz J. P. (1) do kwoty 1300 zł począwszy od stycznia 2013 r. Podała, że w swym salonie fryzjerskim wręczyła takie pismo J. P. (1), a ona nie podpisała go, lecz miała go zabrać i zwrócić skserowany /k.216/. Wskazała, że wypowiedzenie umowy podnajmu J. P. (1) miała sporządzić w jej salonie już w grudniu 2012 r. Wyjaśniła, że to J. P. (1) ma dysponować tym dokumentem, bo mówiono jej że oryginałem ma dysponować pracownik. Wyjaśniła, że obydwie wymienione dokumenty miała zabrać J. P. (1) i zwrócić jedynie skserowane po około tygodniu /k.216/. Odnosząc się do /k.12/ wyjaśniła, że nie pamięta czy mówiła do policjanta w tej sprawie, że posiada oryginał wypowiedzenia umowy podnajmu /k.216/. Odnosząc się do treści korespondencji /k.113/ wyjaśniła, że napisała tam, że oryginał tego dokumentu znajduje się w jej posiadaniu, lecz uczyniła to aby sprowokować ojca J. P. (1) do kontaktu /k.216/. Oskarżona potwierdziła, że na okazanych jej dokumentach k.54-56 zapisy w miejscach (...) to są jej podpisy /k.216/. Wyjaśniła, że trudno jej powiedzieć czy te dokumenty zostały przerobione /k.216-217/. Zaprzeczyła aby posługiwała się nimi, wyjaśniła, że nie pamięta czy przesyłała je do J. P. (1) /k.217/. Oskarżona potwierdziła nadto, że na wypowiedzeniu umowy podnajmu zapis „K. dn. 15.12.2012” podchodzi spod jej ręki, a naniosiła go tam, gdyż J. P. (1) miała nie wpisać go tam wypełniając dokument /k.217/. Wyjaśniła, że nie wie kto naniósł podpis J. P. (1) na dokumencie oznaczonym „podwyżka czynszu” /k.217/. Oskarżona wyjaśniła, że nie posiada skanera komputerowego i nie potrafi go obsługiwać /k.217/.

Wyjaśniła, że kwota 5000 zł kaucji od J. P. (1) w jej ocenie jest rozliczona /k.217/. Potwierdziła, że na spotkanie wigilijne w hotelu (...) w dniu 21.12.2012r. zaprosiła J. P. (1) /k.220/. Następnie odmówiła dalszych wyjaśnień /k.217 i 220/.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej jedynie w części, w tym zakresie, który zbieżny był z zeznaniami świadka J. P. (1). Za zbieżne z wiarygodnym materiałem dowodowym uznano te twierdzenia oskarżonej, które potwierdzają fakty zawarcia umowy podnajmu, ustalenia wysokości czynszu zasadniczo na kwotę 1000 zł oraz fakt rozwiązania tej

umowy przez pisemne wypowiedzenie umowy przez J. P. (1). Sąd uznał, także za wiarygodne te wyjaśnienia oskarżonej, w których potwierdziła ona fakt, iż naniosiła na wypowiedzeniu J. P. (1) zapis „K. dn. 15.12.2012 r.” /k.217/ oraz że nie wie kto naniósł podpis J. P. (1) pod dokumentem oznaczonym jako „podwyżka czynszu”, co do którego odnosi się opia kryminalistyczna /k.217/ oraz, że podpis J. P. (1) na wypowiedzeniu umowy podnajmu napisała J. P. (1) /k.216/, co istotne jest w świetle treści zeznań J. P. (1) i opinii kryminalistycznej przeprowadzonej w sprawie. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej odpowiadają wiarygodnym dowodom w postaci zeznań J. P. (1) oraz korelującym z tymi zeznaniami dokumentom w postaci korespondencji /k.112-113 oraz k. 7/, rachunku /k.232/, potwierdzeń przelewu środków na rachunek /k.13-37/, umowy podnajmu /k.5-6/ opinii biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów mgr inż. D. A. (1) /k.73-109/.

W pozostałym zakresie wyjaśniania oskarżonej uznano za gołosłowne i zmierzające do umniejszenia, czy też uniknięcia odpowiedzialności karnej. Niegodne wiary twierdzenia B. B. (1) dotyczą faktu rzekomego podniesienia J. P. (1) czynszu za podnajem w grudniu 2012 r. ze skutkiem od stycznia 2013 r. w tym zakresie dano wiarę odmiennym dowodom w postaci zeznań J. P. (1), która wiarygodnie zaprzeczyła takim faktom, wskazując nadto, iż tamtym czasie pozostawała w dobrej komitywie z oskarżoną, z którą uczestniczyła we wspólnej pracowniczej wigilii w hotelu (...) w dniu 21.12.2012 r., wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie przeczą także wnioskowi opinii biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów mgr inż. D. A. (1) /k.73-109/, z której w połączeniu z ustalonymi faktami /iż podpis J. P. (1) na przedmiotowym wypowiedzeniu umowy podnajmu jest autentyczny na co wskazały J. P. i B. B./ wynika, że podpis J. P. (1) na oświadczeniu o podwyższeniu wysokości czynszu za podnajem lokalu datowanym na dzień 15.12.2012 r., jest taki sam i został on komputerowo zeskanowany i wydrukowany. Co więcej wyjaśnieniom o rzekomej „podwyżce czynszu” do kwoty 1300 zł od stycznia 2013r. przeczy wprost rachunek wystawiony przez oskarżoną B. B. (1) za ten okres w kwocie 1000 zł /k.232/.

Sąd dał wiarę zeznaniom J. P. (1) /k. 218-220, 2-3, 111, 225/. Zeznała ona zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Jej zeznania zarówno z postępowania przygotowawczego jak i złożone przed Sądem są niezmiennie, konsekwentne logiczne i odpowiadające treści przedstawionych dokumentów, w tym korespondencji pomiędzy stronami. Korelują one, także z częścią wyjaśnień oskarżonej ocenioną jako wiarygodna. W szczególności zbieżne są z dowodem w postaci rachunku /k.232/ który odpowiada zeznaniom J. B. a przeczy wyjaśnieniom oskarżonej o podwyższeniu czynszu do kwoty 1300 zł miesięcznie. Zeznania J. P. (1), o tym że J. P. (1) osobiście podpisała wypowiedzenie umowy podnajmu, a oskarżona naniosiła na nim miejsce i datę sporządzania dokumentu, w tym zakresie potwierdzone, także przez oskarżoną oraz że podpis J. P. (1) pod dokumentem „podwyżka czynszu” został podrobiony, odpowiadają treści opinii biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów mgr inż. D. A. (1), który wskazał m.in., że podpisy J. P. (1) na obydwu wymienionych dokumentach są identyczne w takim zakresie, który uniemożliwia powtórzenie podpisu ręką ludzką i jeden z nich stanowi komputerowe przeniesienie przez skanowanie i drukowanie pierwotnego podpisu /k.73-109/. Zeznania J. P. (1) w pełni także odpowiadają treści dowodowej korespondencji jaką otrzymała ona od oskarżonej B. B. (1) /k.112-113/ w skład, której wchodziły załączniki w postaci dokumentów wypowiedzenia umowy podnajmu oraz „podwyżki czynszu” /k. 54 i 55/.

W szczególności z zapisu uczynionego przez oskarżoną w korespondencji z dnia 24.09.2014 r. /k. 113 dopiski odręczne o załącznikach/ wynika, że była ona wówczas w posiadaniu oryginału umowy podnajmu, co zbieżne jest z zeznaniami J. P. (1), a sprzeczne jest z wyjaśnieniami oskarżonej B. B. (1) tym zakresie oraz zeznaniami K. B. złożonymi na rozprawie /że J. P. miała zwrócić skserowane dokumenty k.224/.

Sąd dał wiarę jedynie w części zeznaniom świadka K. B. złożonym w postępowaniu przygotowawczym /k. 71/. Wówczas wiarygodnie zeznała, że w lokalu fryzjerskim jej mamy B. B. (1) są dwa pomieszczenia i jej matka jedno z pomieszczeń wynajmowała J. P. (1). Zeznała, że nie zna szczegółów umowy podnajmu, że nie wie kiedy J. P. (1) wypowiedziała umowę najmu lokalu oraz, że nie rozmawiała z matką na takie tematy. Zeznała, że nie odbierała od J. P. (1) żadnych dokumentów, które miała by przekazać swej mamie.

W tym zakresie Sąd uznał zeznania K. B. jako wiarygodne, gdyż były one logiczne a nadto zgodne z treścią zeznań świadka J. P. (1), które oceniono jako wiarygodne. Nawet na rozprawie po odczytaniu zeznań z postępowania przygotowawczego K. B. potwierdziła, że są one prawdziwe oraz że je składała, choć ich nie podtrzymuje /k.224/.

Sąd odmówił wiary odmiennym zeznaniom K. B. złożonym na rozprawie /k.223-225/, gdy zeznała, że miała być świadkiem gdy J. P. (1) wypowiedziała tę umowę sporządzając wypowiedzenie, a następnie jej matka miała podpisać je i wpisać na nim datę. Zeznała że dokumenty te zabrała J. P. (1) i miała je skserować i zwrócić, co uczyniła po około tygodniu, a K. B. zwrócone dokumentu miał położyć na półkę. Sąd ocenił w tym zakresie zeznania K. B. jako niewiarygodne, gdyż sprzeczne były one z odmiennymi jej zeznaniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, którym dano wiarę. Nadto zeznania K. B. przedstawione na forum rozprawy sprzeczne były z zeznaniami świadka J. P. (1), co w ocenie Sądu w porównaniu ze stanowczymi, konsekwentnymi i logicznymi twierdzeniami J. P. (1), wspartymi nadto treścią dokumentów, co wyżej wskazano, czyniło je w tym zakresie niewiarygodnym dowodem.

Sąd w pełni dał wiarę złożonej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów mgr inż. D. A. (1) /k.73-109 ujawniona k. 233/, który wskazał m.in., że podpisy J. P. (1) na obydwu wymienionych dowodowych dokumentach /k. 54 i 55 akt/ są identyczne w takim zakresie, który uniemożliwia powtórzenie podpisu ręką ludzką i jeden z nich stanowi komputerowe przeniesienie przez skanowanie i drukowanie pierwotnego podpisu /k.73-109/. Biegły wskazał, iż w przypadku zapisu „15.12.2012r.” na dokumencie wypowiedzenia umowy podnajmu z uwagi na brak oryginału możliwe jest zafalszowanie jak i autentyczność tego zapisu. W tym fragmencie Sąd oparł się o dowody ze źródeł osobowych, gdyż zarówno oskarżona /k. 216/ jak i pokrzywdzona potwierdziły, że zapis ten uczyniła własnoręcznie B. B. (1) (choć wskazywały na odmienny czas i okoliczności tego zdarzenia). Sąd ocenił opinię biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów mgr inż. D. A. (1) złożoną w sprawie jako wiarygodną, gdyż jest ona logiczna, konsekwentna zgodna z zasadami wiedzy, nadto w istocie nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd ocenił jako wiarygodny dowód korespondencję z dnia 24.09.2014r. od B. B. (1) do J. P. (1) /k.112-113/, wraz z załącznikami którymi wówczas się posłużyła w postaci sfałszowanych dokumentów „podwyżki czynszu” oraz wypowiedzenia umowy podnajmu /k.54 i 55/, gdyż treść korespondencji zbieżna jest z wiarygodnym dowodem w postaci zeznań J. P. (1), zaś oskarżona istnienie tej korespondencji potwierdziła, a treści korespondencji nie zaprzeczyła.

Sąd ocenił jako wiarygodne dowody rachunek za podnajem za styczeń 2013r. /k.232/ oraz kopie przelewów bankowych /k.13-37/. Ze wskazanego rachunku wynika, że oskarżona już po tym gdy jak wyjaśniła rzekomo miała podnieść czynsz za podnajem do kwoty 1300 zł, nadal wystawiała J. P. (1) rachunek za podnajem w wysokości 1000 zł. Wymienione dokumenty w postaci kopii przelewów potwierdzają uiszczenie przez J. P. na rzecz oskarżonej B. B. kwoty 5000 zł kaucji, a następnie czynszu zgodnego z umową podnajmu tj. co do zasady 1000 zł miesięcznie (poza pierwszym 3 miesięcznym okresem podnajmu). Wskazane dokumenty odpowiadają w całości wiarygodnym zeznaniom J. P. (1) co czyni je wiarygodnymi.

Odpowiedzialności karnej z art. 270 § 1 kk podlega ten kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, iż w pełni dostarczył on postawy do przypisania oskarżonej B. B. (1) przestępstwa z art. 270 § 1 kk, polegającego na tym, że w dniu 24 września 2014 r. w K., w korespondencji przesłanej do podnajemcy J. P. (1), użyła jako autentyczne:

- podrobiony dokument w postaci oświadczenia o podwyższeniu wysokości czynszu za podnajem lokalu datowany na dzień 15.12.2012 r., na którym wydrukowano komputerowo zeskanowany podpis J. P. (1), którego ta nie złożyła na tym dokumencie,

- przerobiony dokument w postaci oświadczenia J. P. (1) o wypowiedzeniu umowy podnajmu sporządzony faktycznie w K. w maju 2014 r. przez J. P. (1), na którym oskarżona B. B. (1) w celu użycia za autentyczny naniosła w treści dokumentu zapis „K. dn. 15.12.2012 r.”

Ten sam materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do ustalenia, aby oskarżona B. B. (1) osobiście miała podrobić przez zeskanowanie i wydrukowanie podpis J. P. (1) na opisywanym dokumencie oznaczonym jako „podwyżka czynszu”.

Należy uznać, iż dowodowe pismo o podwyższeniu wysokości czynszu i tym samym wypowiedzeniu warunków umowy podnajmu /k.55/ jak i dowodowe pismo oświadczenia o wypowiedzeniu umowy podnajmu /k.54/ w świetle utrwalonego w tej mierze orzecznictwa sądowego oraz poglądów doktryny prawa stanowią dokumenty w rozumieniu art. 115 § 14 kk gdyż każde z nich jest przedmiotem, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód okoliczności mającej znaczenie prawne.

Co istotne należy uznać w świetle poglądów Sądu Najwyższego wyrażonych w wyroku z dnia 4.12.2002r. III KKN 370/00 oraz poglądów doktryny prawa /tak. Komentarz do art. 270 § 1 kk pod red. prof. A.Wąsek i prof. R.Zawłockiego/, iż obojętne jest z punktu widzenia przedmiotu ochrony, czy podrobiony został oryginał dokumentu czy też jego kopia czy kserokopia. Przepięstwo to bowiem skierowane jest przeciwko wiarygodności dokumentu, a ta może być także zachwiana gdy w obrocie prawnym znajduje się kserokopia dokumentu nie odpowiadająca treści oryginału lub stanowiąca jedyny dokument.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy: "Wprowadzenie (...) dokumentu do obrotu prawnego to posłużenie się tym dokumentem, rozumiane jako jego przedłożenie władzy, osobie fizycznej lub prawnej, dla wykazania wynikających z dokumentu swoich praw, istnienia stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne" /tak wyrok SN z 15 października 2002 r., III KKN 90/00, LEX nr 56839/.

Użycie dokumentu podrobionego lub przerobionego oznacza wszelkie posłużenie się nim zgodnie z jego przeznaczeniem, czyli w celu wykorzystania wiążącego się z nim prawa lub w celu wykazania innemu podmiotowi wynikających z treści dokumentu: dowodu prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne [tak. T. R. w K. do art. 270 kk LEX oraz J. F. (w:) Kodeks karny..., red. T. B., s. 606].

W art. 270 § 1 kk obok podrobienia lub przerobienia dokumentu sankcjonowane jest użycie jako autentycznego podrobionego albo przerobionego dokumentu. Użycie polega na posłużeniu się dokumentem w związku z jego przeznaczeniem, a więc w celu skorzystania z wiążącego się z nim prawa bądź w celu wykazania innemu podmiotowi wynikających z treści dokumentu: dowodu prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Penalizowane w art. 270 § 1 kk użycie fałszywego dokumentu polega zatem na wykorzystaniu jego znaczenia dowodowego wobec odpowiedniego adresata i w odpowiednich okolicznościach. Ma to miejsce wówczas, gdy użycie dokumentu może wywołać skutki prawne. Użycie podrobionego lub przerobionego dokumentu jako autentycznego polega na takim działaniu sprawcy, które umożliwia zapoznanie się adresata użycia z dokumentem. Może to przejawiać się w formie osobistego przedłożenia dokumentu adresatowi, przesłania go pocztą, także elektroniczną, faksem lub przez posłańca albo pozostawienia dokumentu w miejscu, w którym adresat będzie się mógł z nim zapoznać /tak również Joanna Piórkowska-Flieger w Komentarz do art.270 Kodeksu karnego LEX/ .

W przedstawionym powyżej stanie faktycznym ustalono, iż oskarżona B. B. (1) w dniu 24 września 2014 r. w K., w korespondencji przesłanej pocztą do podnajemcy J. P. (1), próbując uzasadnić odmowę zwrotu kaucji w kwocie 5000 zł, której zwrotu domagała się przednio J. P. (1), na usprawiedliwienie swego stanowiska B. B. (1) użyła jako autentyczne dwa dokumenty jako dowody okoliczności mających znaczenie prawne posługując się nimi przez przesłanie ich J. P. (1):

- podrobiony dokument w postaci oświadczenia o podwyższeniu wysokości czynszu za podnajem lokalu datowany na dzień 15.12.2012 r., na którym wydrukowano komputerowo zeskanowany podpis J. P. (1), którego ta nie złożyła na tym dokumencie, oraz

- przerobiony dokument w postaci oświadczenia J. P. (1) o wypowiedzeniu umowy podnajmu sporządzony faktycznie w K. w maju 2014 r. przez J. P. (1), na którym oskarżona B. B. (1) w celu użycia za autentyczny naniosła w treści dokumentu zapis „K. dn. 15.12.2012 r.”.

Oskarżona B. B. (1) zdawała sobie sprawę, że wymienione dokumenty są sfalszowane, gdyż na dokumencie wypowiedzenia umowy podnajmu sporządzonym przez J. P. i doręczonym oskarżonej w maju 2014 r., a następnie przez nią posiadany, dopisała ona wbrew wiedzy, woli i intencji J. P. zapis „K., dn.15.12.2012 r.” mający wskazywać, że do wypowiedzenia umowy doszło półtora roku wcześniej, co jak ustalono nie było zgodne z prawdą. Nadto na dokumencie o nazwie „podwyżka czynszu” naniesiono komputerowo z wykorzystaniem drukarki podpis J. P. (1), którego ta nie składała, /podpis zeskanowany pierwotnie umieszczony był przez J. P. na dokumencie wypowiedzenia umowy podnajmu (k.54) wręczonym oskarżonej/, zaś ten sam dokument swym podpisem sygnowała B. B. (1), co najmniej godząc się z faktem, iż podpis podnajemcy może być sfalszowany .

Ja wskazuje się w doktrynie prawa karnego oraz orzecznictwie Sądów odnośnie art. 270 § 1 kk sprawca tego przestępstwa może używać dokumentu, który sam sfalszował, albo który został sfalszowany przez inną osobę. Odpowiedzialność jego warunkuje świadomość, iż używany przedmiot jest dokumentem fałszywym, przy czym wystarczy, że sprawca godzi się z taką możliwością /tak A. Marek Komentarz do art. 270 kk LEX/.

Sąd mając na uwadze, iż w chwili czynu oskarżonej obowiązywała inna ustawa, niż w czasie orzekania (zmiana od dnia 1 lipca 2015 r.), zważył, iż zastosowanie podczas orzekania ustawy Kodeks karny w brzmieniu tej ustawy obowiązującym do dnia 30.06.2015 r. in concreto nie będzie względniejsze dla oskarżonej, dlatego Sąd kierując się zasadą wyrażoną w przepisie art. 4 § 1 kk, podczas orzekania zastosował wobec oskarżonej ustawę obowiązującą w chwili orzekania. W tym zakresie Sąd zważył na taką samą wysokość ustawowego zagrożenia karą za czyn oskarżonej przy zastosowaniu każdej z konkurencyjnych ustaw oraz możliwość wymierzenia oskarżonej kary grzywny.

Zdaniem Sądu wina umyślna oskarżonej przy popełnieniu przypisanego jej przestępstwa, szczegółowo opisanego w części dyspozytywnej wyroku nie budzi żadnych wątpliwości oraz została w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w pełni udowodniona. Oskarżona posługując się podrobionym dokumentem, w celu użycia go za autentyczny, miał świadomość sprzeczności swego działania z normami prawa, zdawała sobie sprawę jakie powinno być jej zachowanie. Zachowanie oskarżonej dalece przekroczyło dopuszczalne zasady postępowania z dokumentami i wyczerpało znamiona czynu zabronionego godzącego w wiarygodność dokumentów. Ponadto można było domagać się od niej zachowania zgodnego z prawem, albowiem jego procesy motywacyjne w chwili popełnienia czynu zabronionego wolne były od nacisku czynników, które wyłączyłyby możliwość przypisania winy.

Oceniając społeczną szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżoną Sąd doszedł do przekonania, iż stopień tej szkodliwości jest umiarkowanie wysoki z uwagi na wymieniony charakter dobra w postaci wiarygodności dokumentów, w które godziła oskarżona, opisywane okoliczności popełniania przypisanego jej czynu, zachowanie po popełnieniu przestępstwa, a także motywy działania oskarżonej, pozostającej w sporze o charakterze majątkowym z J. P. (1).

Zgodnie z przepisem art. 270 § 1 kk użycie, jako autentycznych, podrobionych lub przerobionych dokumentów, zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zgodnie z przyjętą przez ustawodawcę systematyką kar według ich abstrakcyjnego stopnia dolegliwości za najłagodniejszą w stosunku do czynu zabronionego penalizowanego w art. 270 § 1 kk należy uznać karę grzywny, za najsurowszą zaś karę pozbawienia wolności.

Przy wyborze kary oraz jej wymiarze, Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi przez przepisy art. 53 § 1 i § 2 kk oceniając tak okoliczności obciążające, jak i łagodzące w zachowaniu oskarżonej. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał uprzednią niekaralność oskarżonej oraz dotychczas nieposzlakowany sposób jej życia.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu wysoki stopień umyślnej winy oskarżonej i umiarkowanie wysoki stopień społecznej szkodliwości jej czynu Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia opisanego czynu i kierując się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary, biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze, wychowawcze i potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, lecz także motywację sprawcy, jak i sposób jego działania, biorąc wzgląd na okoliczność łagodzącą jaką jest uprzednia niekaralność oskarżonej Sąd, za występki z art 270 § 1 kk wymierzył oskarżonej na mocy art. 270 § 1 kk karę grzywny w wysokości 100 /stu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 /dwudziestu/ złotych. Określając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 20 zł Sąd wziął pod uwagę stan majątkowy oskarżonej oraz jej znaczne możliwości zarobkowe.

Na mocy art. 44 § 1 kk orzeczono przepadek dowodów rzeczowych w postaci sfalszowanych dokumentów oznaczonych jako „wypowiedzenie umowy podnajmu” „podwyżka czynszu” /k.54 i 55/, które zostały wytworzone na drodze przestępstwa, i które nie mogą pozostawać nadal w obrocie prawnym gdyż sfalszowano je.

Na mocy art. 230 § 2 kpk orzeczono o zwrocie na rzecz J. P. (1) dowodów rzeczowych w postaci: oryginału rachunku nr (...) za najem lokalu /k.232/, dokumentu potwierdzenia przekazania pomieszczenia /k.56/ oraz korespondencji skierowanej do J. P. (1) w dniu 24.09.2014r. /k.112-113/, które zostały od niej uzyskane w toku postępowania karnego, nie są sfalszowane, a które po wydaniu wyroku są już zbędne dla postępowania karnego.

Wyjątkowo odstępując od zasady według, której nie należy uzasadniać rozstrzygnięć, które nie zostały wyrażone w wyroku, należy wskazać, iż dowody zebrane w postępowaniu nie potwierdziły aby z przestępstwa z art. 270 § 1 kk przypisanego oskarżonej wynikała szkoda dla pokrzywdzonej. Tym samym brak było podstaw aby w tym postępowaniu zasądzić w trybie art. 46 kk na rzecz J. P. (1) żadaną przez nią kwotę 5000 zł z tytułu nie zwróconej jej kaucji. Podkreślenia wymaga, iż w niniejszym postępowaniu B. B. (1) została oskarżona wyłącznie o występki z art. 270 § 1 kk, a w toku postępowania karnego, pomimo treści aktu oskarżenia, nie dowiedziono jej występkę oszustwa (charakteryzującego się m.in. winą umyślną z zamiarem kierunkowym, istniejącym już w chwili zawierania oszukańczej umowy, która doprowadziłaby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem), albo innego czynu przeciwko mieniu, którym oskarżona miałaby wyrządzić szkodę w wysokości 5000 zł w mieniu J. P. (1).

Na mocy art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki w wysokości 926 zł /dziewięćset dwadzieścia sześć złotych/ złotych, na które złożyły koszty opinii biegłego D. A. w kwocie 856 zł /k.168/, koszt danych o karalności 30 zł oraz ryczałt za doręczenia łącznie 40 zł, a nadto zasądzono opłatę od kary w wysokości 200 /dwieście/ złotych oraz na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. P. (1) wydatki według norm przepisanych w stawce podstawowej w wysokości 588 zł /pięćset osiemdziesiąt osiem złotych/ poniesione przez nią w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru, nie dopatrując się jakichkolwiek okoliczności z uwagi na charakter sprawy i nakład pracy pełnomocnika aby określić te koszty, w żądanej przez stronę, podwójnej wysokości .